

17 juliol 1954

Estimat fill:

Contesto a la teva del dia 7, que em va arribar amb 7 magnífiques fotos, de l'excursió boletaire que fereu a Salazar. No ens cansem de mirar-les, i de fer-hi comentaris. Llàstima que en cap d'elles hi siguis tú. Però els nens s'hi vehuen magnífics, tan en les poses individuals com en les de conjunt. Pel que es pot deduir, si la collita no fou abundant, el tamany dels bolets us va compensar, puix ens semblen molt grossos. El senyor Vidal ens l'imaginem en la plenitud del seu element patriarcal. Sembla un personatge de cine. Salude'l de part nostra i digues-li que no ens hem entrevistat encara amb la seva esposa, puix que n'ignorem l'adreça.

Aquesta setmana no et puc dir res d'en Triadú ni d'en Pedreira. En aquesta època de "repòs atrafegat" no hi ha manera ni de lligar una conversa telefònica. Em plau que en Tassis hagi coincidit en la idea de que, d'una manera o altra, la teva col.laboració a la "Selecta" sigui un fet. Em penso que entre tots ho podrem assolir. Ara, mes que de ningú, estic pendent d'en Pedreira, que es qui havia de fer algunes gestions prèvies aprop d'en Cruzet. Per bé que he intentat enterar-me de la situació de les tals gestions, no m'ha estat possible localitzar a en Pedreira. No ho deixo de ma.

En Joan va retornar ahir de Calafell, on, com vaig dir-te, ha passat cinc dies a casa un amic. Avui t'escriurà, però fins dilluns no podré lliurar la seva lletra al correu.

El viatge a França no s'ha frustrat. L'haviem de realitzar el mes passat, però la forma en que s'han dut, per primera vegada, les convocatories dels exàmens als estudiants pre-universitaris, no ens permeté fer-lo, ni enllestir la documentació, pendent, ara, només de les "marques digitals", per a la qual diligència caldrà que en Joan vingui un dia expressament a Barcelona. Però ara, amb la calor que fa, i per trobar-se en vacances alguns directius de Tolosa, es a mi que no em convé anar-hi i ho hem ajornat per a darrers d'agost, abans que en Joan reprengui els estudis.

Esperem conèixer la "lletra" d'en Raimon i el què ens dirà. Per a ell, això dels avis de Catalunya, li deu semblar cosa de conte. Nosaltres, en canvi, ens sembla cosa de llegenda tenir uns nets tan formosos yxas i espavilat i no poguer abraçar-los.

Fes-ho tu, amb tota efusió, en nom d'aquests avis desolats i rebeu també tu i la Rosa tot l'amor dels vostres pares.